

ønsket at tage, og jeg vil gerne tilføje, at hvis Vanskeligheder fra konservativ Side skulde give sig Udslag i, at man overfor et eller andet Forslag fra Regeringen, som er Udtryk for den sunde, dygtige danske Venstrepolitik, som det ærede Medlem Hr. Moltesen har taget Ordet for, da fra det konservative Folkepartis Side vilde save lidt paa et af Taburettens Ben, saa skal vi gerne straks være til Rede med at sætte en Klods ind under den for at faa den til at staa sin Tid ud. Jeg gentager mine Ord fra før: alting skal have sin Tid, ogsaa Ministeriet Neergaard.

Jeg spørger da: hvad har vi da at vente af den Politik, som den højtærede Regering har karakteriseret som en sund borgerlig Politik for det forenede Højre- og Venstreftal blandt Vælgerne? Naar jeg nu ser lidt nærmere paa Skildringen af denne Politik, finder jeg ogsaa her en stor Usikkerhed, thi der er meget deri, som godt kan karakteriseres med de Ord, som de ærede Medlemmer Hr. Moltesen og Hr. Brorsen har fremsat. Men det er ogsaa dette, som samtidig volder Vanskelighed overfor det andet allierede Parti.

Forinden jeg imidlertid kommer nærmere ind herpaa, maa jeg maaske et Øjeblik beskæftige mig med nogle Angreb, som er rettede paa den foregaaende Regering, særlig af det ærede Medlem Hr. Sven. Dette ærede Medlem ønskede en parlamentarisk Kommission nedsat til at undersøge den radikale Regerings Administration, og den Dag han havde fremsat denne Tanke eller Dagen efter, saa jeg i „Kristeligt Dagblad“, tror jeg det var, følgende Udtalelse om det ærede Medlems Forslag: Det var en god Idé, men den vil naturligvis ikke blive gennemført. Jeg vil gerne spørge: Hvorfor vil denne Idé ikke blive gennemført, hvis den er god? Der er jo et Flertal, et borgerligt Flertal af de to Partier. Hvis det er en god Idé at nedsætte en parlamentarisk Kommission til at undersøge den radikale Regerings Administration, hvorfor gør man det saa ikke? Man har jo Mulighed for det. Det ærede Medlem kan blot prøve at fremsætte et Forslag. Det synes endda, som om een parlamentarisk Kommission ikke er nok. Det ærede Medlem Hr. Holstein vil have en til om den udenrigske Styrelse — om det skal jeg nu siden sige nogle Ord. Det ærede Medlem Hr. Svens Udtalelser begyndte med en Bemærkning henvendt til mig om, at man skulde være udadelig, naar man rettede Angreb paa andre, og

det var særlig i Anledning af mine Bemærkninger om Ordensvæsenet og mine Bemærkninger om Ministres Stillinger, saa længe de var Ministre. Og det ærede Medlem Hr. Sven nævnte radikale Mænd, som i Tidens Løb har baaret Ordener, han nævnte, at den forrige Udenrigsminister havde Ordener. Jeg skal gøre opmærksom paa, at jeg ikke med et Ord har omtalt eller angrebet eller agter at angribe de Ordener, som den højtærede nuværende Udenrigsminister har fra sin Gesandt-tid, eller de udenrigske Ordener, han maatte modtage fra fremmede Stater under sin Ministertid. Det er et internationalt Forhold, mod hvilket jeg aldeles ikke agter at rejse nogen Kritik. Jeg har overhovedet heller ikke rettet Angreb imod, at man i det borgerlige Liv modtager Ordener under de nuværende Forhold. Jeg har om Ordensvæsenet sagt, at der kan siges meget pro et contra dette Væsen, men at jeg ikke troede, der kunde være mere end een Mening om Ministres Selvforsyning. Det var dette, jeg kritiserede, og hvis det ærede Medlem Hr. Sven kunde have sagt til de radikale Ministre: I har jo forsynet jer selv, vilde han have haft Ret til at sige, at man skal være udadelig, naar man vil kritisere andre. Men jeg tillader mig at henvise til, at man har kunnet sidde og regere i 7 Aar, uden at det har været nødvendigt at forsyne sig selv, og uden at der derigennem er opstaaet nogen Art Krænkelser paa noget Sted i Indland eller Udland, hvor der i Sandhed i disse 7 Aar havde været rig Lejlighed til at forsyne sig med Ordener, hvis noget saadant havde været ønsket. Det er Ministres Fremtræden i Spidsen for en ny Udvikling af Ordensvæsenet, som gav mig Anledning til at sige, om det ikke for at faa et klart Standpunkt frem i denne Sag vilde være rigtigt at genoptage det gamle Venstrekrav: Ordensvæsenets Afskaffelse, naar det lader til, at man ikke kan bringe det til at uddø paa naturlig Maade. Heller ikke har jeg udtalt mig i al Almindelighed mod Ministres private Stillinger i Embedstiden. Der er Rigorister, som siger, at en Minister maa ikke beholde nogen som helst privat Stilling. Det har aldrig været hævdet fra radikal Side, og jeg tror, det er særdeles betænkeligt at hævde det, fordi det saamænd i saa Fald kunde være vanskeligt nok at faa Mænd til at afbryde deres Virksomhed for at optage en politisk Gerning, som undertiden kan være særdeles kortvarig, hvilket den sidste Tid har vist Eksempler paa. Hvad jeg har sagt,